

[Carsten Andersen]

Vi bliver nødt til at stille os selv det spørgsmål, om det kun er for virksomheds-ejerne, der er et tab. Der er også et tab for de beskæftigede, og hvad er vores ansvar over for dem? Kan det være rigtigt, at det er de ansatte, der skal bære byrderne ved, at vi retter op på miljøet og på de problemer, nogle af de stærkt forurenende og stærkt kritiske virksomheder har?

Vi bliver nødt til at erkende, at der også er et ansvar over for de ansatte på disse virksomheder. Derfor bliver vi nødt til at sætte ind med nogle foranstaltninger, som sikrer de ansattes videre beskæftigelse. Vi bliver nødt til at sætte ind med nogle omskolingsinitiativer efter den lov om arbejdsmarkedsuddannelserne, som blev vedtaget i tinget for nylig. Vi bliver eventuelt også nødt til at afsætte et særligt beløb, hvad man f.eks. gjorde, da man lukkede Kockumsværftet i Landskrona, hvor man sagde: her er der brug for en ganske særlig indsats for de beskæftigede.

Det er ikke kun virksomhedsjerne, der er i klemme. Det er så sandelig også de ansatte, og det vil blive inddraget i det videre arbejde i udvalget.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne sige tak til fru Dagmar Mørk Jensen og til fru Anne Grete Holmsgård for opbakningen, og så har jeg selvfølgelig nogle kommentarer.

Der er nogle af ordførerne, der har talt om forureningen fra virksomheden. Der er ingen tvivl om, at Sojakagen er ansvarlig for en meget makaber forurening af Københavns havn med kviksølv. Det er ikke den, vores forslag handler om, det handler om risikoen ved klorproduktionen. Altså bare for at sige, at vi her ikke diskuterer kviksølvforureningen.

Jeg tror nok, vi må sige, at vi ulykkeligvis ikke er uden ansvar i den her sag. Går det galt på Sojakagen, kan vi ikke bagefter sige – det har vi ikke kunnet på noget tidspunkt i den her sags forløb: nå, men det er desværre ikke os. Miljøloven er altså ikke skruet sådan sammen, hr. minister, at vi er fritaget for det. Vi er stadig væk øverste instans, og derfor er det naturligvis relevant, at vi behandler sagen, når vi står over for en virksomhed, som næsten alle ordførerne – der er selvfølgelig

nogle meget, meget modige, fru Birgith Mogensén og den slags – erkender er en klart fejlplaceret produktion.

Jeg tror heller ikke, der er nogen, der er i tvivl om, at går det galt, så går det forfærdelig galt. Jeg har ikke hørt nogen her stå op og sige, at ligegyldig hvor lille risikoen er, er følgerne så makabre, at det ikke er til at holde ud at tænke på.

Lad det være sagt allerførst: jeg har selvfølgelig ingen ønsker om, at der skal stå på min gravsten, at jeg havde ret, ligeom jeg ikke ønsker, at det skal stå på nogen andres gravsten, at Margrete Auken havde ret i denne sag. Jeg håber da meget, at det ikke går galt. Vi kan håbe på, at risikoen for, at det sker, er så lille, som det bliver sagt, men vi kan ikke se bort fra, at den er der.

På denne baggrund er det ekstra uhyggeligt, at næsten alle er klar over, at virksomheden sandsynligvis gør, hvad den kan. Der kunne nok gøres en del mere. Bl.a. er der i øjeblikket kun én klordetektor derude. Der burde nok være adskillig flere; virksomheden burde sætte flere op. Det har den ikke gjort. Men det er ikke sandsynligt, at man med foranstaltninger kan eliminere den risiko totalt, som det her forslag handler om. Det er en pointe i sagen.

Det er ikke en hvilken som helst virksomhed. Ministeren siger: hvem bliver den næste? Jeg vil gerne høre, om ministeren kan komme i tanker om én, der kommer i nærheden af Sojakagen. Jeg kan ikke. Jeg kan forsikre ministeren, at der ikke bliver nogen næste, vi laver en særlov om på denne måde. Jeg synes, at ministeren for ikke at være billig bør nævne for mig, hvilken virksomhed der kommer i nærheden af denne med hensyn til placering og risiko; ellers er det et billigt argument. Der var flere, der var inde på det samme, men jeg synes, det er ministeren som minister, der bør kunne nævne, hvad det er for en virksomhed, han tænker på. Jeg kan ikke komme i tanker om nogen. Der er langt til nummer to.

Det er rigtigt, at borgerrepræsentationen har vedtaget afvikling, men det er en fuldstændig uanvendelig vedtagelse. Jeg ved ikke, om ministeren er klar over, at 5. afdeling forsøgte at komme i gang med en afviklingsforhandling, først med virksomhedens ledelse – der var nogle få møder, så stoppede de, så ville de ikke mere – så med organisationerne,